

6. søndag efter påske d. 2. juni 2019

Salmer:

750: Nu titte til hinanden

299: Ånd over ånder

289: Nu bede vi den Helligånd

292: Kærligheds og sandheds ånd

473: Dit minde skal, o Jesus, stå

281: Nu nærmer sig vor pinsefest

Prædikentekst: Johannesevangeliet 15,26-27 + 16,1-4

Jesus sagde: »Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig. Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen. Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer. Men jeg sagde det ikke til jer fra begyndelsen, fordi jeg var hos jer.«

Det er valgtid. Der er valgkamp. Det har de fleste nok opdaget. ☺

Der er politikere i radioen, på tv, i aviser, på de sociale medier. Tager man til de lidt større byer, står de på gågaden og deler flyers ud. De taler om deres visioner og tanker og om, hvad de vil gøre, hvis de får magten. De forsøger at overbevise os om at stemme på dem. Man kan sige, at de vidner om sig selv. De taler om sig selv, det, de tidligere har gjort i deres liv og det, de vil gøre fremover.

I de få vers fra Johannesevangeliet, vi lige har hørt, bliver der også talt om at vidne. Jesu disciple bliver kaldet til at vidne og tale sandt om det, de har set, hørt og oplevet. Ikke om tilfældige oplevelser, men oplevelser med Jesus. Jesus ved, at det budskab, han har at give, det liv, han lever, det kan forandre verden. Så han forbereder sine disciple på, at de snart skal i gang. De skal snart i gang med at vidne, fortælle og prøve at overbevise mennesker om, at Jesus er vejen, sandheden og livet.

Danske valgkampe kan til tider være hårde, og der kan være hidsige debatter. Det, Jesus stiller disciplene i udsigt, lyder dog værre. De skal blive udelukket af synagogerne, de jødiske religiøse samlingssteder. For det at fortælle og vidne om Jesus vil møde modstand.

Jesus har kort forinden talt råt og realistisk om, at verden hader ham, og derfor vil verden også hade hans disciple. Indtil sin død og opstandelse har Jesus taget alt hadet på sig, han er gået forrest og har selv mødt al modstanden. Men efter han vender tilbage til Gud, som vi fejrede i torsdags, Kristi himmelfartsdag, så står disciplene i forreste linje. Så vil *de* møde had og modstand. Både fra verden, den verden, som Jesus har provokeret ved at påstå, at den ikke altid har ret, ikke altid lever sandt og sundt, men også modstand fra jødedommen. Jesus var ellers jøde og mange af de første kristne var jødekristerne. Men i løbet af de første årtier blev spændingen mellem jødedommen og de kristne større og større. De kristne påstod, at Jesus var Messias, den lovede frelser. De traditionelle jøder mente ikke, at Jesus var Messias. De venter stadig i dag på Messias.

Det, Jesus havde forudsagt, gik i opfyldelse i slutningen af det første århundrede. I den jødiske gudstjeneste skulle alle bede med på nogle bønner, ligesom vi for eksempel beder Fadervor til en kristen gudstjeneste. I en af de bønner i den jødiske gudstjeneste tilføjede man nu en forbandelse mod de kristne; et ønske om, at Gud ville udrydde dem. Når man nåede til bønningen om, at Gud ville udrydde de kristne, så måtte de kristne tie. Det kunne de ikke bede med på. Med deres tavshed vidnede de dermed om deres tro på Jesus. Og kristendommen og jødedommen skiltes derfor ad, de kristne begyndte at samles andre steder end de jødiske synagoger, og de blev til tider forfulgt af jøderne.

Jesus kaldte sine disciple til at vidne om sig, og han kalder også os i dag til at gøre det samme.

Når jeg som præst skal have en dåbsamtale, en vielsessamtale eller en begravelsessamtale, har jeg et stykke papir med. En samtykkeerklæring. For når man bliver døbt, viet eller begravet i en kristen kirke, så siger man noget om sit religiøse tilhørsforhold. Med sin handling viser, ja, vidner man, at man tilhører kirken. Vi plejer at skrive navnene på døbte, viede og begravede i kirkebladet, som er et offentligt blad, alle kan læse. For at få lov til at skrive navnene der, skal vi altså have en

underskrift fra forældrene til dåbsbarnet, de to, som skal vies eller nærmeste pårørende til den, som skal begraves.

En dåb, en vielse eller en begravelse er altså et vidnesbyrd om ens religiøse tilhørsforhold, ja, tør vi sige, et vidnesbyrd om ens *tro*.

Det kan måske virke lidt overdrevet, at det kræver en samtykkeerklæring for at offentliggøre hvem, der er blevet døbt. Især i Danmark, hvor kristendommen er flertalsreligion. Og alligevel. Hvis en iransk asylansøger bliver kristen og gerne vil døbes, er det slet ikke så overdrevet. Så kræver det alvorlig overvejelse. Den, som vil døbes, skal gøres klart, hvilke konsekvenser det kan få for forholdet til andre iranere i Danmark eller i Iran. For nogle asylansøgere vil en dåb betyde, at de ikke kan vende hjem til deres land uden at risikere forfølgelse og måske fængselsstraf eller det, der er værre. Nogle asylansøgere vil derfor nok heller ikke bryde sig om, at det bliver skrevet i kirkebladet, at de er blevet døbt. For hvem ved, hvad hemmelige iranske agenter i Danmark læser og følger med i. En dåb er en tydelig markering af et kristent tilhørsforhold, en tydelig forkyndelse af hvor, man hører til og hvilken Gud, man tror på. Det er derfor fair nok, at det kræver en underskrift.

I 1. Korintherbrev kapitel 11 vers 26 er Paulus inde på noget lignende: ”For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.”

Set udefra kan nadver måske se lidt fjollet ud. Nogle mennesker går op til altersranken, knæler, får lidt brød og vin og går ned igen. Men de bliver jo ikke for alvor mætte af det. Og alligevel gør mange det søndag efter søndag. Hvad er meningen?

Vi gør det, fordi Jesus har sagt, at vi skal gøre det. Når vi samles til gudstjeneste, skal vi sammen dele brød og vin som et minde om ham, ja, som en forkyndelse af hans død og opstandelse. Vi tror på, at det er ham, som skal betyde noget i vores liv. Det er fra ham, vi henter tilgivelse, nyt mod og håb til den kommende uge.

Det samme kan vi sige om det at synge en salme. Det samme kan vi sige om det at bede en bøn. At blive døbt, at blive viet, at blive begravet, ja, at gå til gudstjeneste er altså en måde at vidne om,

hvem og hvad vi tror på. Vores handlinger peger på, at vi i en eller anden grad har en kristen tro; tror at Jesus Kristus er Guds søn.

Dermed er der ikke nødvendigvis sagt noget om, hvor stærk vores tro er. For det skifter. Fra person til person. Fra dag til dag. Nogle dage er vi fyldte af tvivl og har svært ved at tro på, at Gud findes, eller at han virkelig kan gribe ind i vores liv. Andre dage virker troen på Gud som vores himmelske far, på Jesus Kristus som verdens frelser, og på Helligånden som Guds nærvær i verden, som det mest åbenlyse og naturlige. Uanset den aktuelle dagstemperatur på vores tro, så vidner vores handlinger, vores bøn, vores salmesang, vores altergang, vores dåb, vielse og begravelse om, hvilken Gud, vi tror på.

Det er vigtigt. For vi kan meget let tænke, at det med at vidne, det handler mest om ord og tale. Vi kommer ikke uden om, at ord er vigtige. Det er vigtigt at fortælle andre om vores tro på Gud, hvis vi bliver spurgt om den. Det er vigtigt at dele den glæde, vi kan føle ved at gå i kirke, med andre, hvis vi tænker, det kunne være noget for dem. Det er vigtigt, at vi deler den frihed, vi kan føle ved at blive tilgivet for vores skyld, med dem, som ser ud til at have svært ved at slippe tung skyld. Og hvis vi bliver spurgt direkte, hvorfor vi går med kors, eller hvorfor vi går i kirke, eller om hvor kristne vi er, så er det vigtigt at fortælle med ord, hvad troen betyder for os.

I den situation lover Jesus sine disciple og os, at hans ånd, Guds ånd, Helligånden, Talsmanden, selv vil hjælpe os og vidne igennem os. Give os mod og kraft og inspiration til at sige de rette ord på rette tid.

Så ord er vigtige. Meget vigtige. Og dog er de kun en af de måder, vi vidner på. Som nævnt vidner vi ved vores handlinger, ved det, vi gør. Men også lige så meget ved det, vi ikke siger. Det, vi ikke gør. De første kristne kunne ikke bede med på bønnen i synagogen om, at Gud ville udrydde de kristne. Det blev der lagt mærke til.

I dag vil der tilsvarende blive lagt mærke til ting, de kristne ikke gør. Hvis man ikke bander, hvis man ikke siger Gud eller fanden i hver anden sætning, så bliver der lagt mærke til det. For det gør en stor del af danskerne, en så stor del, at nydanskere tror, at de først er rigtigt integrerede, når de har lært at bande. Hvis man ikke bagtaler andre, hvis man ikke sladrer og deler de nyeste nyheder om naboer og bekendte, så bliver der lagt mærke til det. Hvis man siger nej til at få foretaget 12-

ugers graviditetsscanning, fordi man i alle tilfælde vil have barnet, så bliver der lagt mærke til det. Hvis man mener, at det er nok at drikke et par glas rødvin eller et par øl til en fest, så bliver der lagt mærke til det. Hvis man mener, at man pga. sin tro må faste fra facebook, tv eller kaffe i fastetiden mellem fastelavn og påske, så bliver der lagt mærke til det. Hvis man afstår fra at have fuldtidsarbejde for at have bedre familietid, så bliver der lagt mærke til det.

Pointen er ikke at opstille markører for, hvad der er de helt rette konsekvenser af en kristen tro. Det må hver enkelt finde ud af ved hjælp af Bibelen, Helligånden og sin samvittighed. Pointen er, at det både er det, vi gør og det, vi ikke gør, det, vi siger og det, vi ikke siger, som vidner om troen.

En politiker kan slappe af, når valgkampen er ovre. Og slappe helt af, når deres politikerkarriere er ovre. En kristen er kaldet til at vidne hele sit liv. Det lyder voldsomt seriøst. Det lyder da nærmest som om, at det er hårdt at være kristen og at tro. Tjaa, det kan føles hårdt til tider.

At være kristen og tro er dog nærmere en hvile og en lettelse. Det er at vide, hvem der tilgiver gang på gang. Det gør Gud. Det er at vide, hvem der har båret alt skyld og skam, har båret det så godt og grundigt op på et kors, at vi ikke selv behøver bære det. Det har Jesus Kristus. At være kristen og tro er at vide, at det ikke er nødvendigt at blive perfekt og finde al lykke i det her liv, for det skal nok ske i det evige liv hos Gud. At være kristen er at vide, at Guds ånd selv vil give os mod til at pege på Kristus, også selvom det en dag skulle møde modstand.